

Kiss Benedek

Levél Szent Pálnak

Mi mozgatott Téged, Atyám,
aki az Urat nem is láttad?
Lehet, hogy jobbak voltunk hajdanán,
s nem bírtuk terhét az elmúlásnak?

Lehet, hogy a nagy szent betegség
- nevezzük megigazulásnak -
nem meggömbített, hanem lelked terhét,
mint senki, egyenes derékkal leráztad?

Jó lenne tudnom, mi mozgatott,
mikor az életes cellába léptél,
s hurcoltad cellád, mint egy silbakot,
amíg a világ végére értél.

Micsoda rab voltál, micsoda szent madár,
micsoda hit ragadott át az akkori
posványokon - a világ akkor is sár
volt, márványfedéllel, s meg szeretted volna váltani.

Atyám, te mániákus szent, tudod Te, hogy
amit vetettél, kicsírázott, magam is
nagy híved vagyok, mint a többi rabok,
s amit Te végeztél, emberfölötti és zseniális?!

Nem számítom, a mag kié volt,
de csak Kepler vetett ilyet, s Bolyai.
Lehet, persze, még számos szempont,
hogy ki tudjuk az Urat mondani!

Atyám, én levélben fordulok hozzád,
mert amit mi vetünk, az a mag is
világot renget, s nem tudjuk módját,
hogy szolgáljon minket s az Urat is.

A rabszolgaság nem tűnt el, nyüzsgő
féregnép lett az emberiség,
Pál Úr, jöjj el te dörgő
felhők közt Jézus szabad szolgájaként,
hogyan tudjuk, mit rejt a miért s azért.

Öregjeink: az öregek

Öregjeink,
az öregek,
a vének, aggok, esendőek,
öregjeink,
a remegők,
a bunda-mamuszos-szívűek
itt topognak a ház előtt
vagy a gangon, hol süt a nap,
elhányt fillérjeinkért ők
mint kincsekért, lehajlanak,
öregjeink:
az öregek
megbecsülik a perceket,
míg mi herdáljuk napjaink,
nekik minden perc visszaint,
s visszaintenek mind az évek,
mert szegénykéek, ők olyan vének,
öregjeink:
az öregek,
ők olyan aggok,
esendőek,
velük már minden megesett,
csak az a végső,
csak az várat,
csak az a vég,
csak az nem várhat,
botlanak mindig közelebb
kiszolgáltatva, szívig fosztva,
minden göröngyben megbotolva,
botolva mindig közelebb,
ahhoz a végső pillanathoz,

ami majd végső nyugalmat hoz,
kisebbek, mint a gyerekek,
mégis bennünket féltenek,
mégis miattunk imádkoznak,
kik helyükre hullunk maholnap,
öregjeink:
az öregek.

Szent Iván hava

Ez az az évszak,
mit elfelejteni
gyermek sem tudhat.

Ez az az évszak,
amikor megméretik minden,
búza a földön,
vérvomás
az ereinkben.

Ilyenkor esőt vár az ember,
az égre néz,
ilyenkor
földgyúró-szerelemmel
csuszamlík hasra a kéz.

Ez az az évszak,
mit elfelejteni
gyermek sem tudhat.

Ilyenkor szülni kell,
őszülni kell,
s ki mondja meg: a szülés
fájóbb, vagy az őszülés?
De aki ilyenkor születik,
azt a Nap hatalma
óvja,
hisz egyszer minden betelik,
bár kevés válik
valóra.

Ez az az évszak,
mit elfelejteni
gyermek se tudhat.

Ez az az évszak,
amikor minden megméretik,
mert kevés válik valóra,
bár a kalász telik.

Bartusz György: Térdő plasztika

